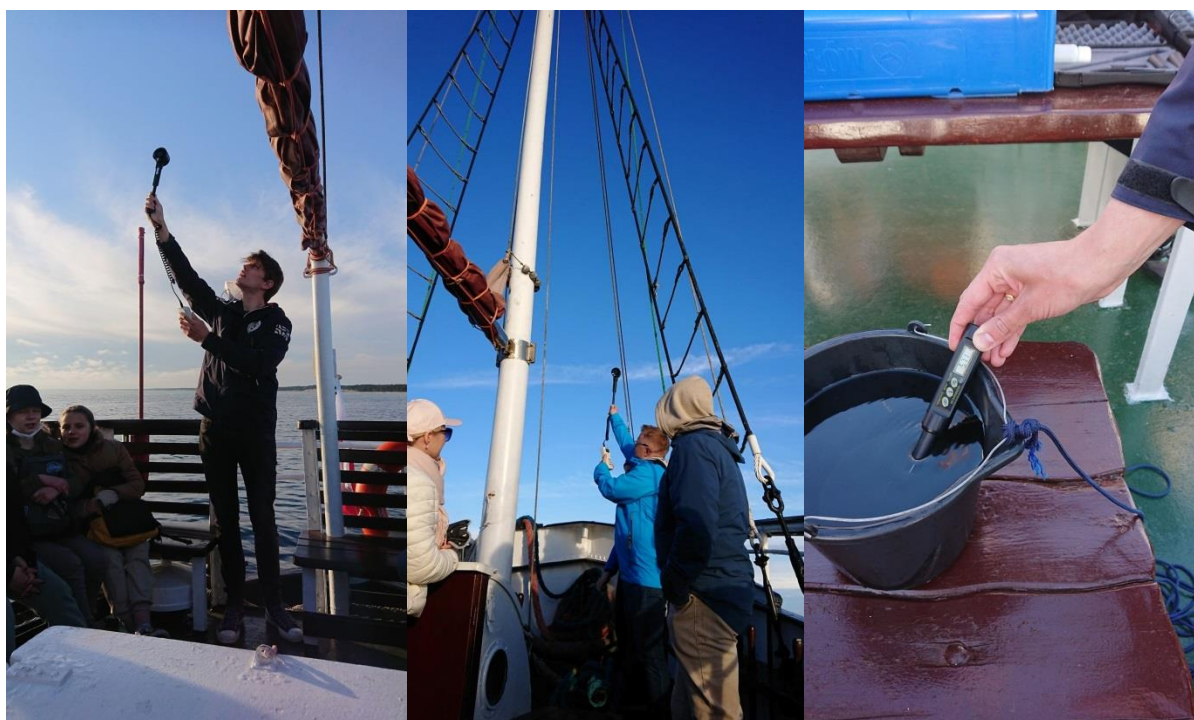

Załącznik 1

Zajęcia stacjonarne i wyjazdowe

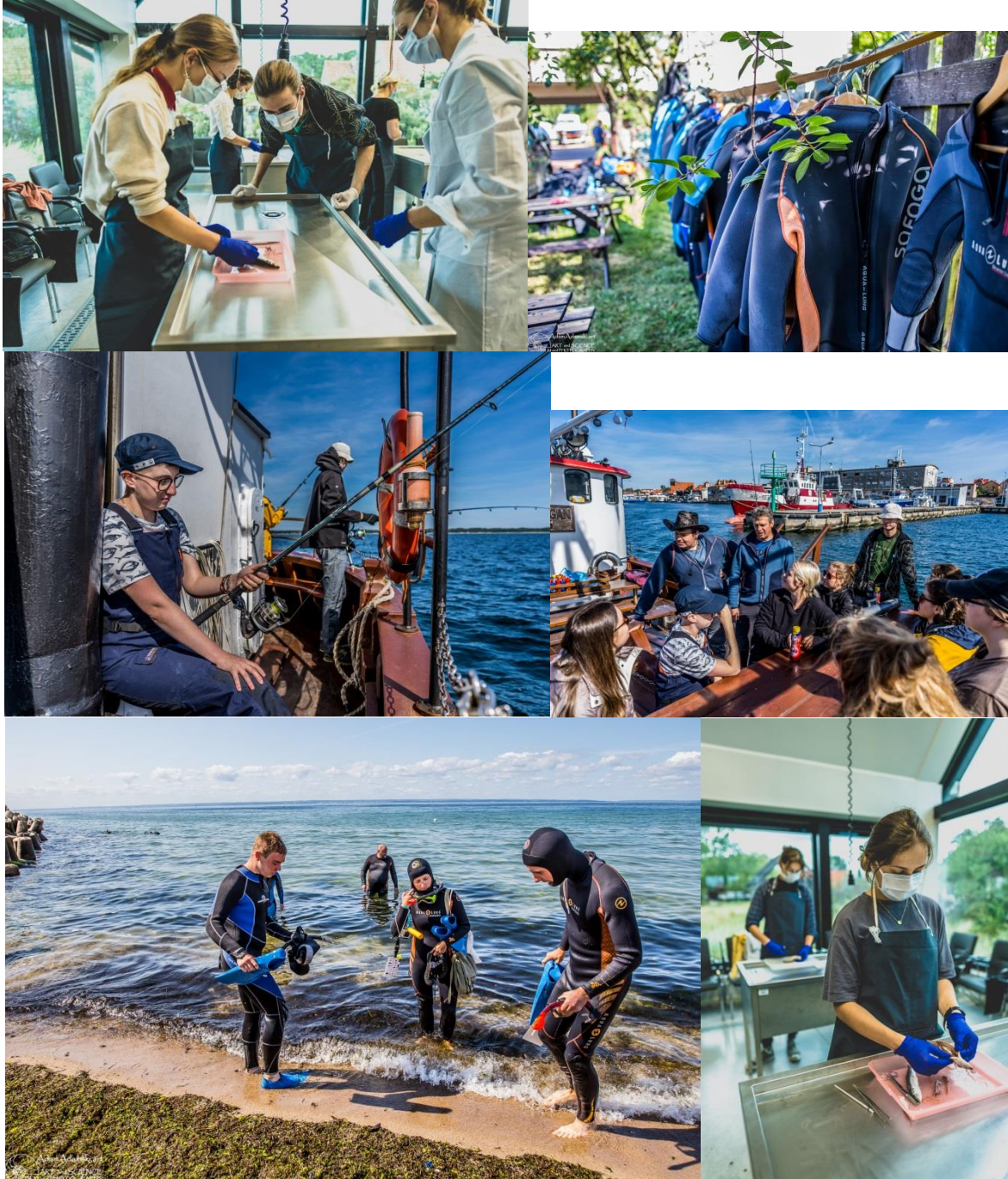

Rejsy

Załącznik 2

Letni kurs ICHTIOLOGIA MORZA

Załącznik 3

Wydarzenia:

Baltic Sail

Dzień Dziecka

Dzień Dzikiej Fauny i Flory

Dzień Ryby

Dzień Ryby (artyści)

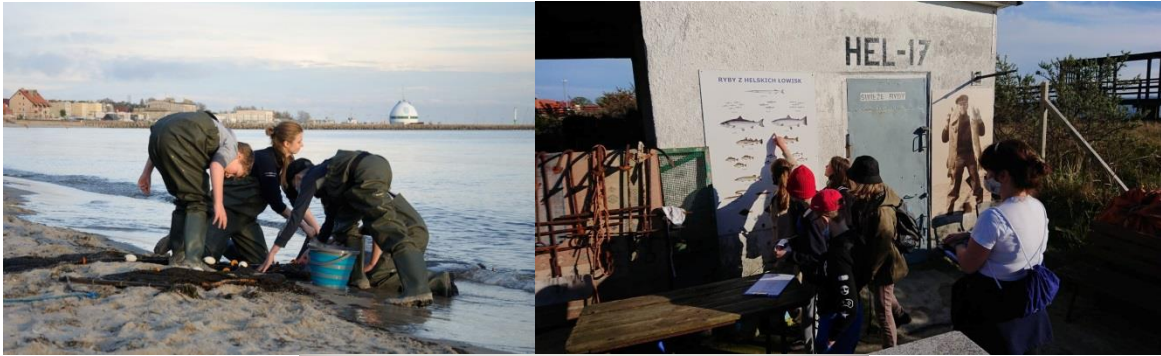
Kręci nas bezpieczeństwo...

Międzynarodowy Dzień Bałtyckich Morświnów

Noc Muzeów

Światowy Dzień Morza

Światowy Dzień Oceanów

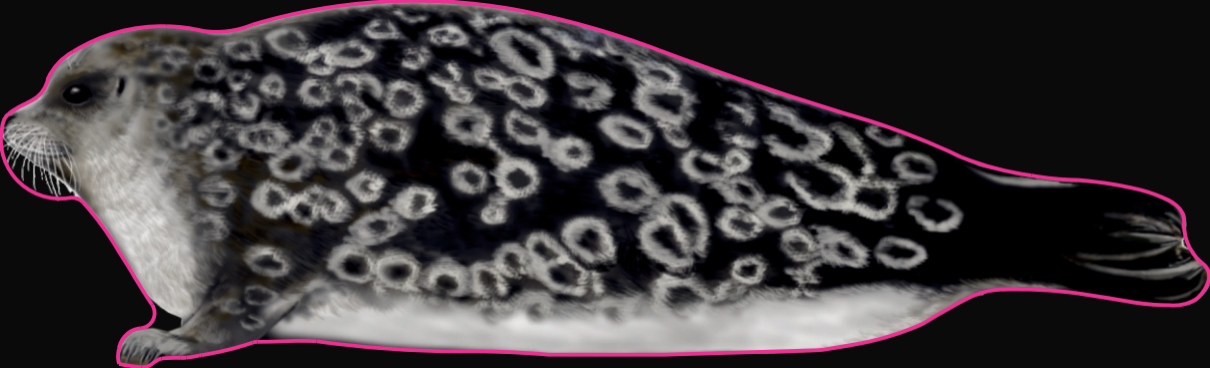
Załącznik 4

Materiały edukacyjne (pinsky, tatuaże)

Materiały edukacyjne (wykrojniki)

FOKA OBRĄCZKOWANA *Pusa hispida, nerpa*

ang. Ringed seal, niem. die Ringelrobbe

Najmniejsza z trzech zamieszkujących Bałtyk fok. Długość ciała dorosłych osobników wynosi do 160 cm, masa ciała ok. 70 kg. Zamieszkujące Morze Bałtyckie trzy populacje tego gatunku liczą około 14 000 osobników i podlegają ochronie prawnej. Nerpa jest gatunkiem arktycznym, będącym reliktem epoki lodowcowej. Jest to jedyna bałtycka foka, u której rozród i wychowanie młodych jest silnie zależne od obecności lodu i śniegu. Żyje raczej samotnie, zaś w okresie rozrodu - w luźnych niewielkich grupach.

Na przełomie lutego i marca, po około 11,5 miesięcznej ciąży, w zbudowanych przez samice lodowo-śnieżnych jamach, przychodzi na świat pokryte niemowlęcym futrem (tzw. lanugo) szczenię. Tuż po urodzeniu mierzy ono ok. 60 cm i osiąga masę zaledwie 4-5 kg. Okres karmienia i opieki nad potomstwem trwa ok. 3 miesiące. Foka obrączkowana żywi się drobnymi rybami śledziowatymi, babkowatymi i ciernikowatymi, czasami zjada także bezkręgowce.

Głównymi zagrożeniami dla tego ssaka są przyłów (przypadkowa śmierć w rybackich narzędziach połowowych), zanieczyszczenie środowiska (osłabiające odporność i zmniejszające sukces rozrodczy) oraz brak spokoju w siedlisku.

Więcej o fokach na www.fokarium.pl

Jeśli zauważysz fokę na brzegu, zawiadom Stację Morską im. Profesora Krzysztofa Skóry IO UG tel. 601-88-99-40

lub Błękitny Patrol WWF tel. 795-536-009.

WFOŚiGW
w Gdańsku

FOKA POSPOLITA *Phoca vitulina*

ang. Harbour seal, niem. der Seehund

Najmniej liczny z trzech gatunków zamieszkujących Bałtyk fok. Dorosłe osobniki osiągają maksymalnie długość ok. 180 cm przy masie ciała do 170 kg. Ich bałtycka populacja liczy niespełna 2000 osobników, zasiedla baseny Arkoński i Borholmski i podlega ochronie prawnej. U polskich wybrzeży foka pospolita widywana jest rzadko.

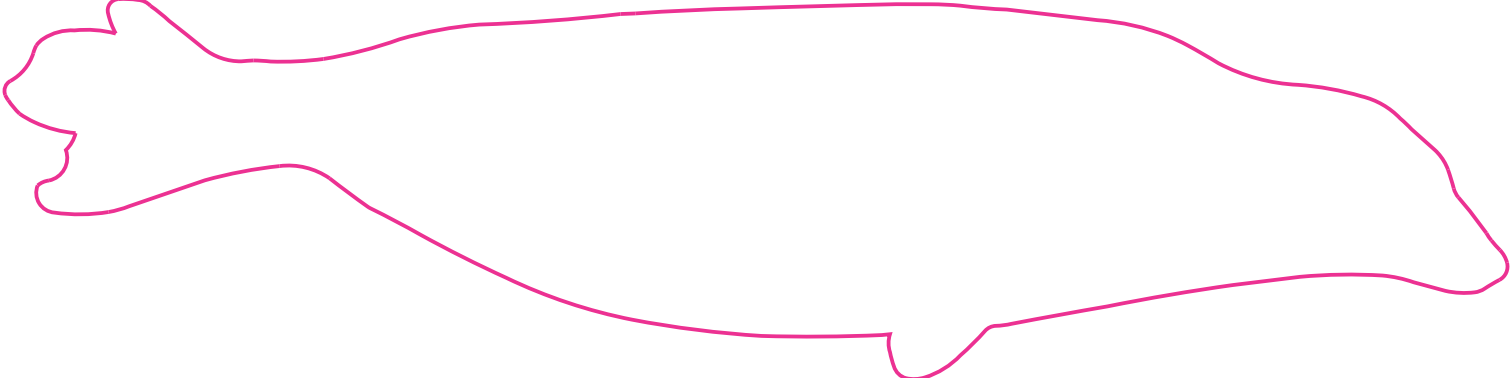
Jest to gatunek wodno-lądowy, przebywa zwykle w wodach płytkich, w pobliżu piaszczystych lub kamienistych plaż. Foki pospolite są bardzo płochliwe, a zarazem ciekawskie. Okres godowy w Bałtyku przypada na wrzesień i początek października, szczenięta rodzą się na przełomie czerwca i lipca. Noworodek mierzy 65 -100 cm, waży 8-12 kg, lanugo (jasne, niemowlęce futro) traci jeszcze w łonie matki, a karmiony jest jej mlekiem przez 4-6 tygodni.

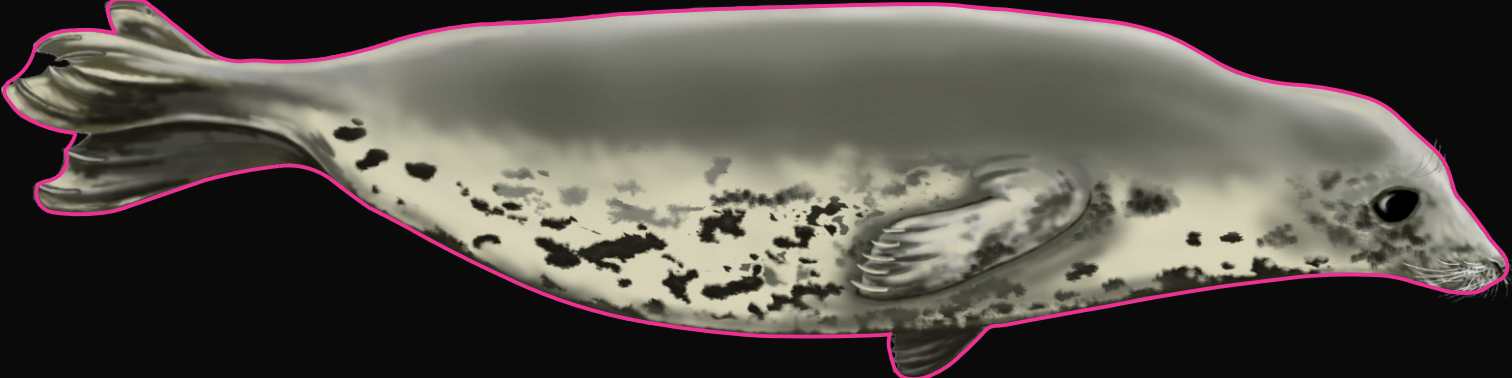
W Bałtyku foki pospolite żywią się głównie drobnymi rybami: śledziowatymi, babkowatymi, dobijakowatymi i płastugami. Ich populacja została zdziesiątkowana przez polowania, przyłów i choroby wynikające z zanieczyszczeń pokarmu.

Więcej o fokach na www.fokarium.pl

Jeśli zauważysz fokę na brzegu, zawiadom Stację Morską im. Profesora Krzysztofa Skóry IO UG tel. 601-88-99-40 lub Błękitny Patrol WWF tel. 795-536-009.

FOKA SZARA *Halichoerus grypus*

ang. Grey seal, niem. die Kegelrobbe

Najliczniejszy z trzech gatunków zamieszkujących Bałtyk fok. Dorosłe samce dorastają do 2,5 m długości, osiągając masę do 300 kg, zaś samice mierzą ok. 2 m, przy maksymalnej masie ciała 250 kg. Ich populacja liczy ok. 40 tys. osobników, zasiedla całe Morze Bałtyckie i podlega ochronie prawnej.

Foka szara jest gatunkiem wodno – lądowym, stadnym, choć często widuje się też pojedyncze osobniki. Gromadzi się w haremy w okresie godowym, który w Bałtyku przypada na luty i marzec. Po 11,5 miesięcznej ciąży samice rodzą zwykle jedno szczenię, mierzące ok. 70 cm długości i ważące ok. 14 kg. Przychodzi ono na świat pokryte niemowlęcym, białym futrem tzw. lanugo, chroniącym je przed niską temperaturą powietrza i wzrokiem drapieżników. Okres opieki nad potomstwem i karmienie mlekiem trwa około 3 tygodni.

Dominującym gatunkiem ryby w diecie bałtyckich fok szarych jest śledź, w mniejszym stopniu szprot i dorsz. Głównymi zagrożeniami dla tego ssaka są: przyłów (przypadkowa śmierć w rybackich narzędziach połowowych), zanieczyszczenie środowiska (osłabiające odporność i zmniejszające sukces rozrodczy oraz brak spokoju w siedlisku).

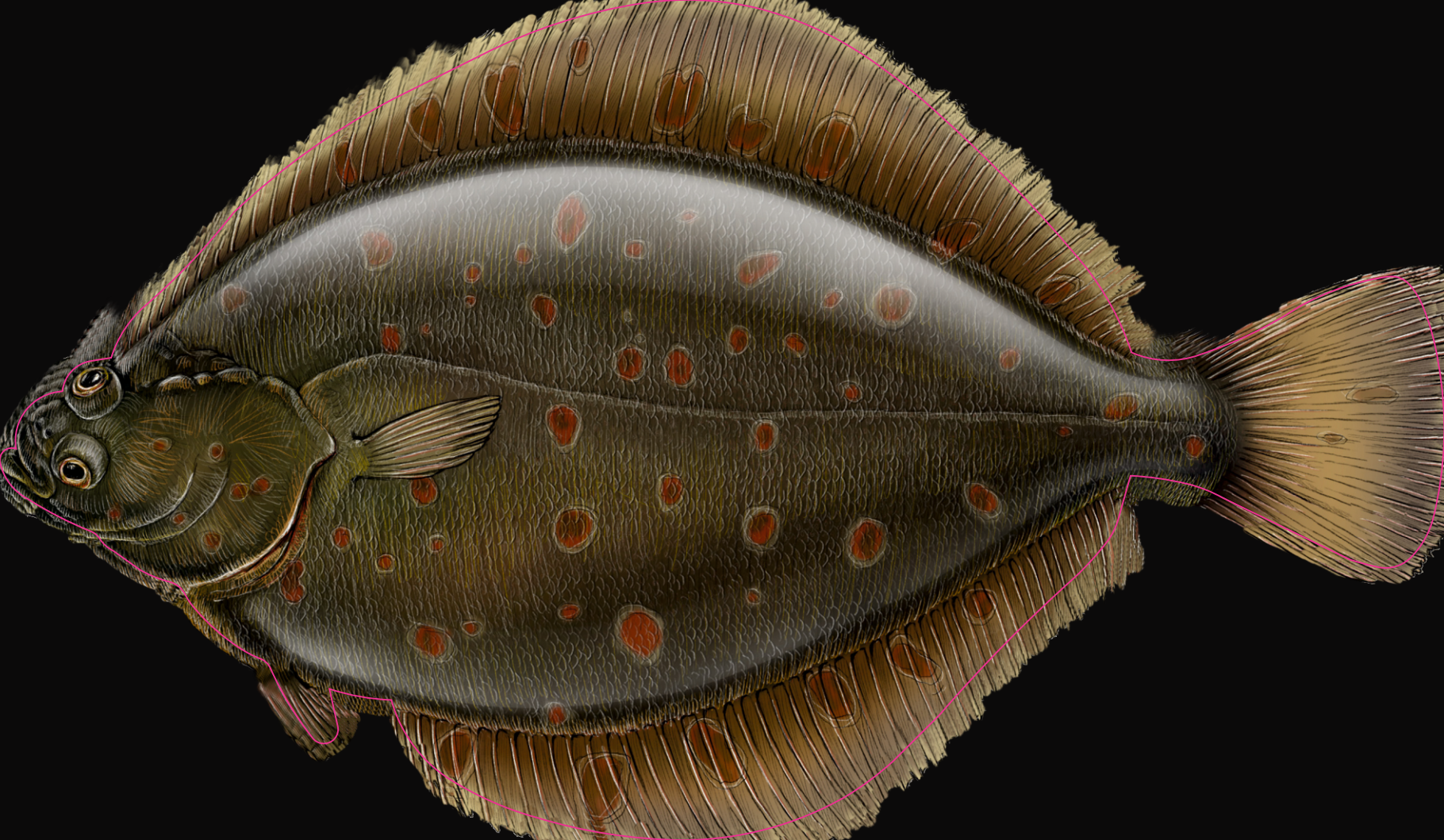
Więcej o fokach na www.fokarium.pl

Jeśli zauważysz fokę na brzegu,

zawiadom Stację Morską im. Profesora Krzysztofa Skóry IO UG tel. **601-88-99-40**

lub Błękitny Patrol WWF tel. **795-536-009**.

GŁADZICA *Pleuronectes platessa*

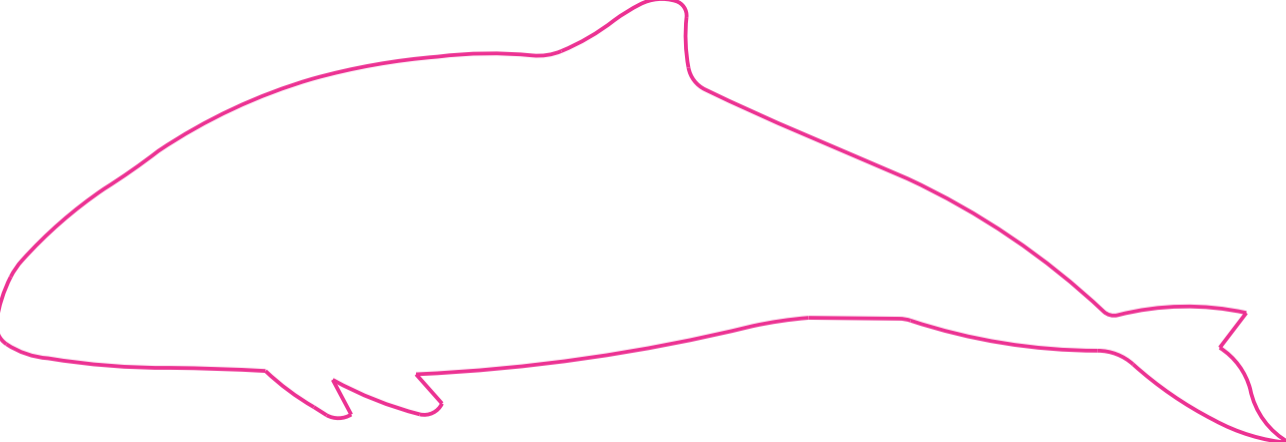
ang. Plaice, niem. die Scholle

Gładzica zasiedla przybrzeżne wody wschodniej części Atlantyku i kontynentalnych mórz Europy. Zazwyczaj preferuje wody chłodne o wyższym, pełnomorskim zasoleniu. Obok storni i karpia należy do trzech najpowszechniej występujących w polskiej strefie Morza Bałtyckiego płastug. Jest liczniejsza w zachodniej i centralnej jego części. Gładzicę łowi się znacznie rzadziej niż blisko spokrewnioną z nią stornię, a jej połowy w wodach Unii Europejskiej są limitowane.

Bałtyckie zasoby gatunku wymagają regeneracji. Gładzicę zaleca się więc spożywać tylko okazjonalnie, a minimalna długość łowionych i sprzedawanych ryb powinna wynosić 25 cm.

Gładzica odżywia się głównie małżami i wieloszczetami, czasem także małymi rybami. W Bałtyku osiąga maksymalnie ok. 50 cm długości i 2 kg masy ciała. Gatunek ten łatwo odróżnić od storni po bardzo gładkiej w dotyku górnej stronie ciała. Restauracje i smażalnie rzadko oferują tę rybę pod jej prawdziwą nazwą. Zwykle, podobnie jak stornia, jest ona sprzedawana jako „flądra”. Smak mięsa gładzicy jest jednak inny. Jest ono delikatniejsze i bardziej słodkawe niż storni.

MORŚWIN *Phocoena phocoena*

ang. Harbour porpoise, niem. der Gewöhnliche Schweinswal

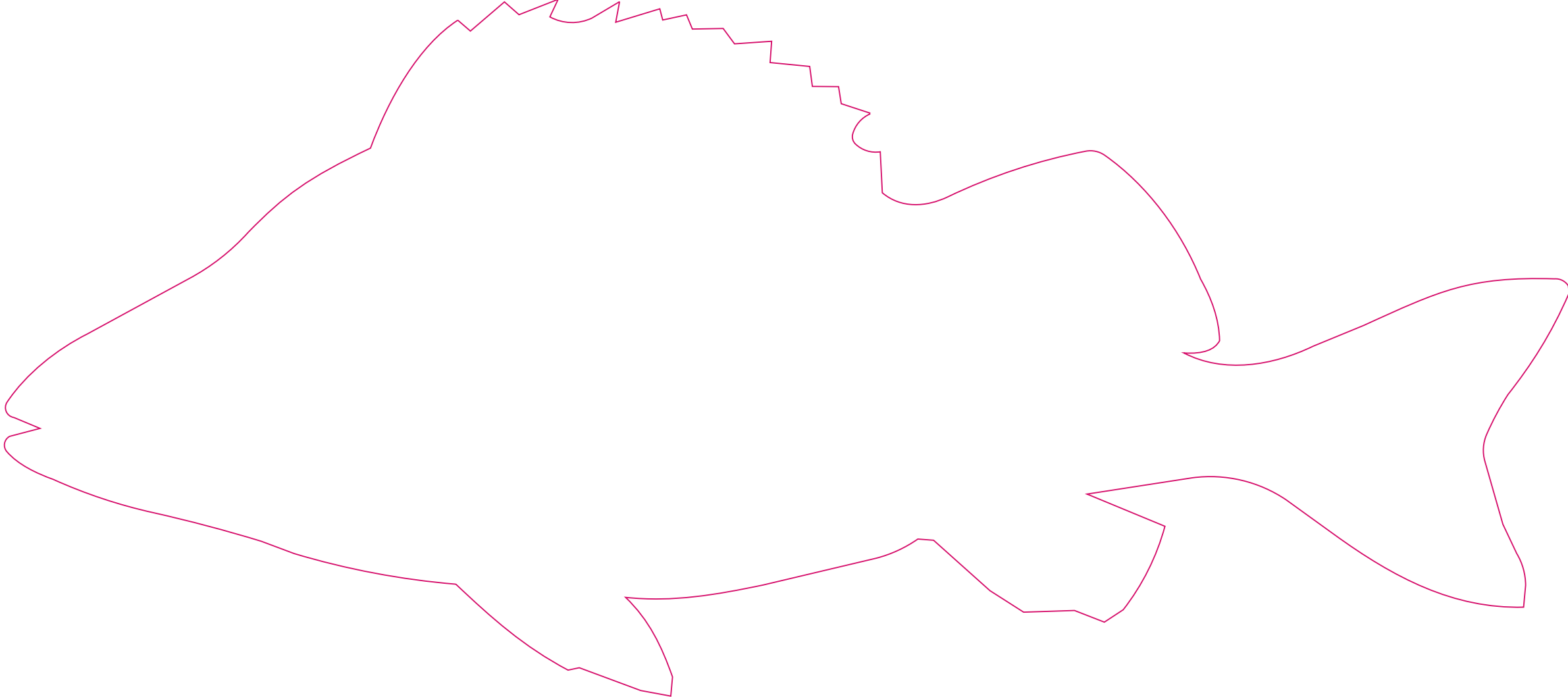
Morświn to niewielki ssak morski, należący do podrzędu waleni uzębionych. Blisko spokrewniony z delfinem, może osiągać długość 170 cm i masę 70 kg. Morświn to jedyny gatunek walenia zamieszkujący Morze Bałtyckie, a jego populacja jest tu krytycznie zagrożona wyginieciem. Przebywa głównie w płytkich przybrzeżnych wodach, które odgrywają w jego życiu ważną rolę jako miejsce rozrodu i karmienia młodych. Odżywia się drobnymi rybami (śledzie, szprot, ryby dobijakowate czy babkowate), na które poluje przy pomocy echolokacji, służącej także do orientowania się w przestrzeni. Bałtyckie morświny tworzą genetycznie odrębną populację liczącą około 500 osobników. Największymi dla nich zagrożeniami są sieci rybackie, w których morświny giną przypadkowo zaplątane, podwodny hałas, zanieczyszczenia chemiczne i odpady. Morświny są chronione polskim i europejskim prawem.

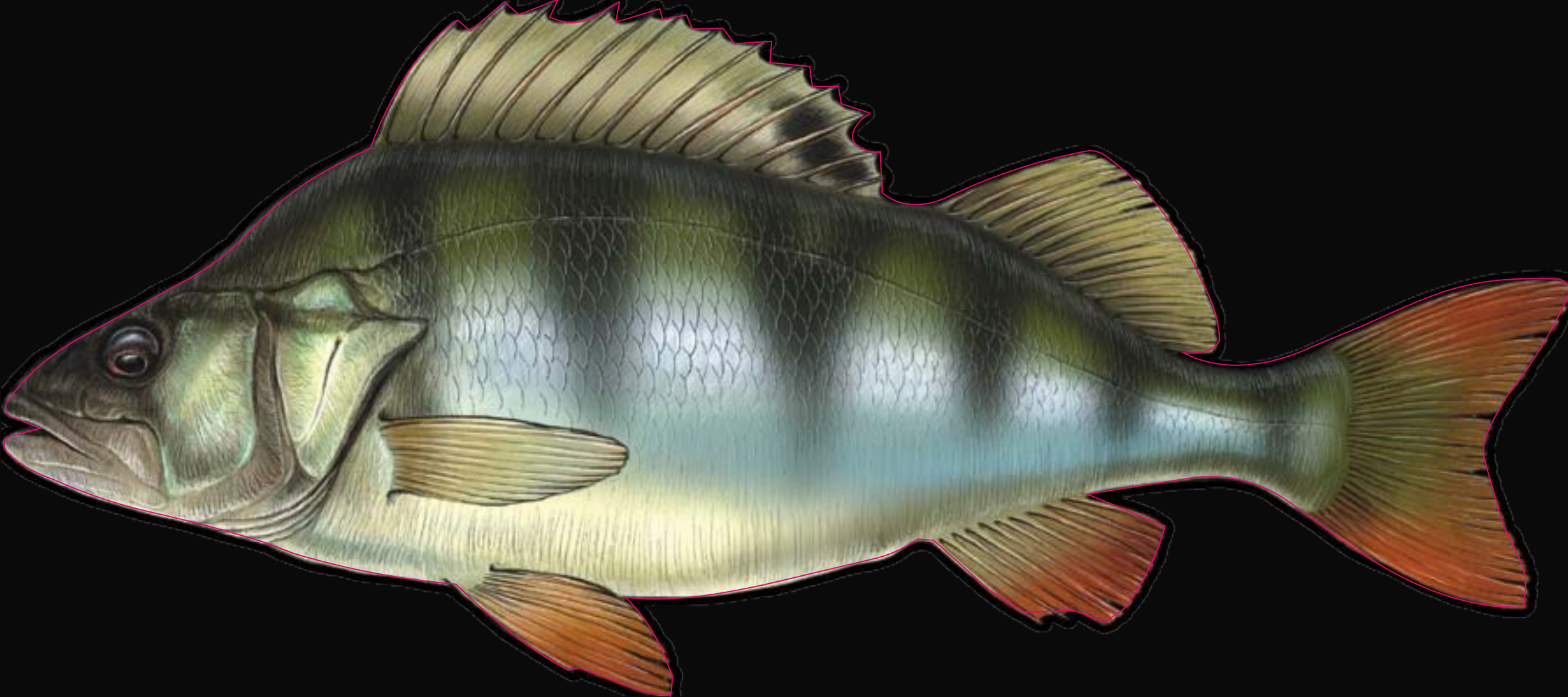
Zaobserwowałeś, złowiłeś lub znalazłeś na brzegu morświna?

Zgłoś ten fakt do Stacji Morskiej im. Profesora Krzysztofa Skóry IO UG (tel. 601-88-99-40; mail: hel@ug.edu.pl). Dostarczając informacji o zaobserwowaniu lub znalezieniu tych zwierząt, możesz przyczynić się do ich lepszego poznania i ochrony.

Więcej o morświnach w serwisie www.morswin.pl

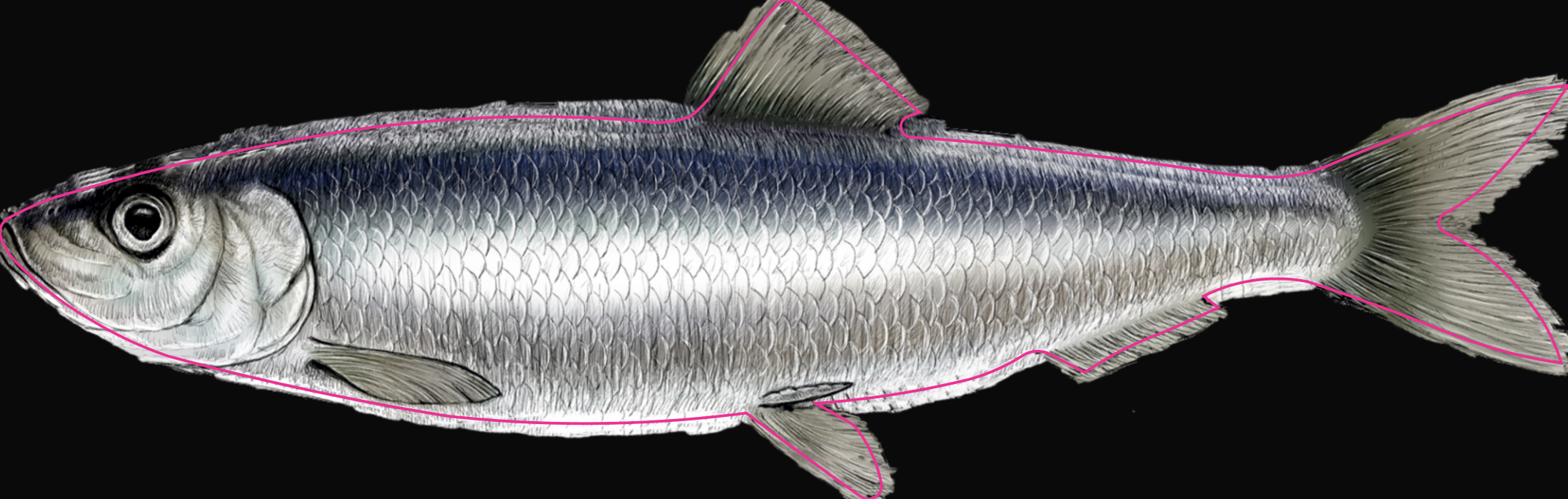

OKOŃ *Perca fluviatilis* ang. Perch, niem. der Barsch

Okoń to pospolita ryba słodkowodna oraz ważny element ekosystemów zarówno słodko- jak i słonawowodnych. W Bałtyku występuje w wodach przybrzeżnych oraz w wodach przejściowych tj. wodach wewnętrznych Zatoki Gdańskiej, zalewach oraz ujściach rzecznych. Sprzyja temu ich niewielkie zasolenie i zasobność pokarmowa. Ryby te mogą dorastać do ponad 50 cm i 2 kg masy ciała, jednak najczęściej spotyka się okonie w przedziale wielkości 15 – 30 cm. W rejonach licznego występowania okoni stanowi obiekt połowów rybackich. Jego wymiar ochronny gospodarczy wynosi 17 cm, zaś wędkarze w wodach morskich nie mogą zabierać ryb mniejszych niż 20 cm (maksymalnie 6 kg na dobe). W wodach śródlądowych, gospodarowanych przez Polski Związek Wędkarski, złowione ryby mierzące poniżej 15 cm należy wypuszczać z powrotem do wody, a wymiarowych okoni w ciągu doby można zabrać do 5 kg.

Mięso okonia jest białe, chude, jędrne i bardzo smaczne. Gatunek ten można znaleźć w menu jedynie nielicznych restauracji i w wędzarniach nadmorskich miejscowości. Ze względu na dużą płodność i odporność na zmiany środowiska okonie pozostają dość pospolitymi rybami. W ostatnich latach powracają do Zatoki Puckiej, gdzie niegdyś były liczne, ale niemal zniknęły w wyniku nadmiernych połowów i degradacji siedlisk. W dalszym ciągu niewiele jest tu jednak ryb dużych, a przeważają drobne, niewymiarowe. Aby utrzymać i poprawić stan zasobów okoni, należy przestrzegać przepisów i ograniczyć ich połowy w okresie migracji, a przede wszystkim dbać o stan i chronić ich siedliska.

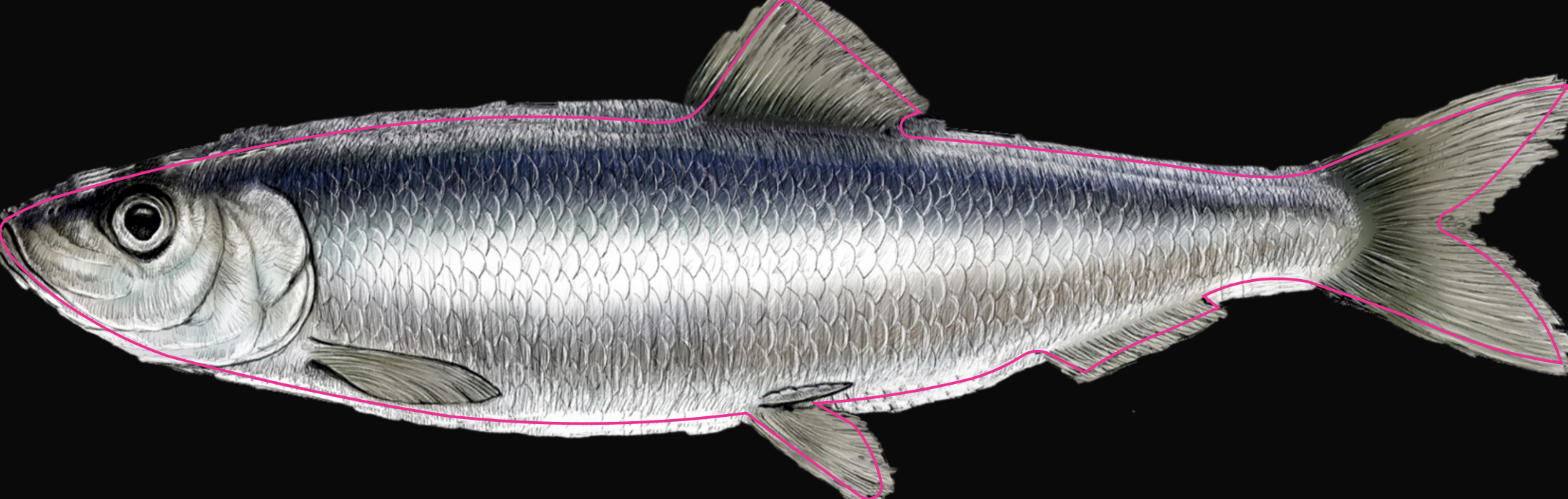

Stacja Morska im. Profesora Krzysztofa Skóry Uniwersytetu Gdańskiego wraz z partnerami
zaprasza do **Parku Wydmowego przy małej plaży w Helu** oraz na plac przed fokarium w sobotę 24 lipca 2021 r. w godz. 11.00–21.00
na opowieści i zabawy edukacyjne o bałtyckiej przyrodzie, występy artystyczne, grę terenową,
happening, kino edukacyjne i konkursy z nagrodami!

Szczegółowy program na plakatach i na www.fokarium.pl

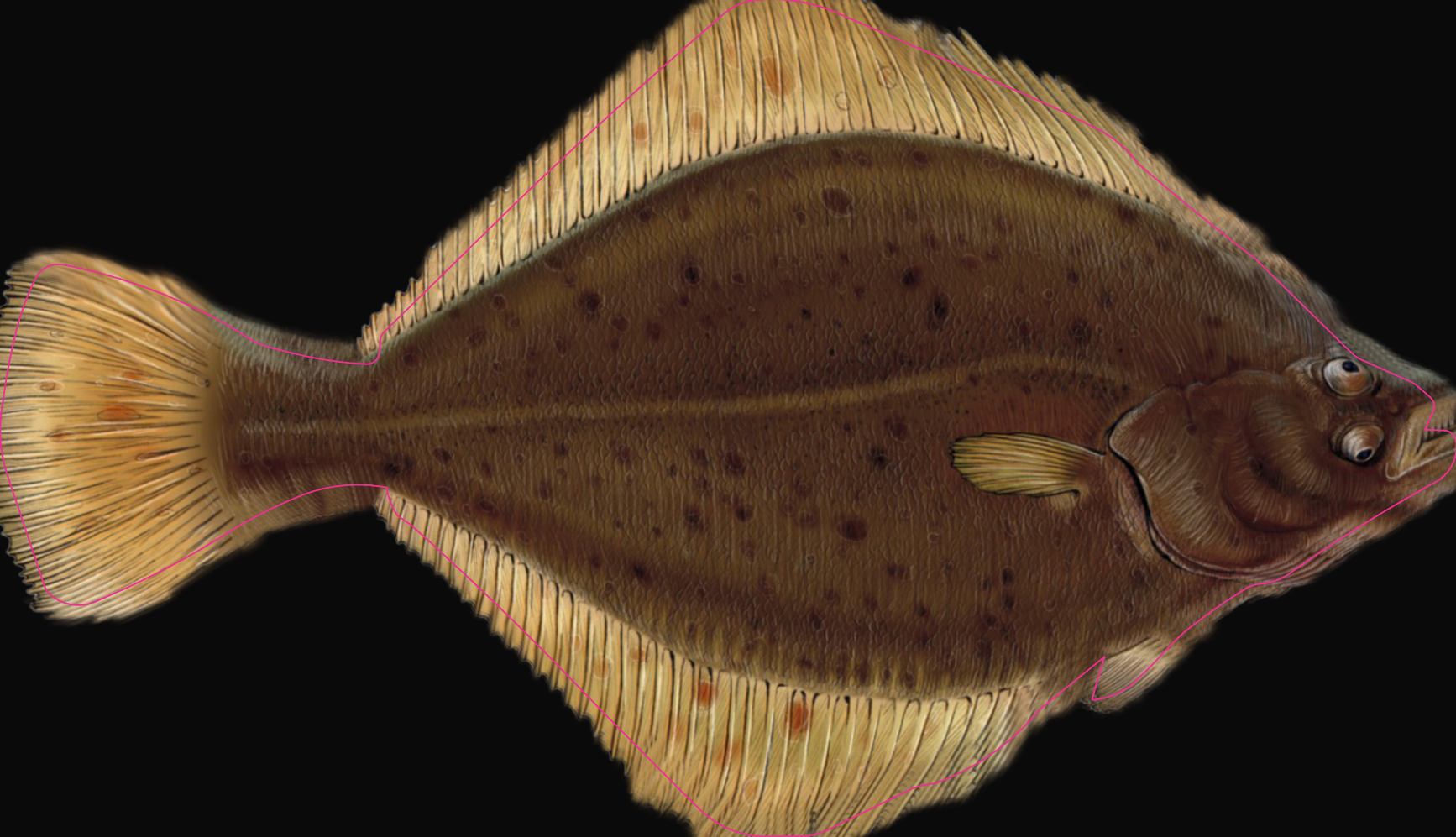

ŚLEDŹ *Clupea harengus membras*

ang. Herring, niem. der Hering

Śledź to bardzo ważna ryba dla funkcjonowania bałtyckiego ekosystemu. Odżywia się zooplanktonem, sam natomiast jest pokarmem dorszy, troci i łososi, a także ssaków morskich: fok i morświnów. Zdrowie i wielkość zasobów tej ryby wpływają na kondycję stad odżywiających się nią gatunków, a także ludzi. Śledzia łowi się dla naszych potrzeb kulinarnych oraz do produkcji mączki rybnej – wysokobiałkowego składnika karmy zwierząt hodowlanych: trzody, drobiu i ryb. W Bałtyku występują dwie rasy śledzia: wiosenna (aktualnie dominująca) i jesienna, nazywane tak od pory roku, w czasie której odbywają tarło. Połowy tego gatunku są limitowane, a mimo to stan stad śledzia w Morzu Bałtyckim, z wyjątkiem Zatoki Ryskiej, jest zły i nie zapewnia reprodukcji na bezpiecznym poziomie.

STORNIA *Platichthys flesus*

ang. European flounder, niem. der Flunder

To najpopularniejsza bałtycka płastuga. Jest rybą denną - dzień zwykle spędza zakopana w piasku, zaś nocą żeruje, polując głównie na małże, wieloszczety, skorupiaki i małe ryby. Wierzchnia strona ryby posiada zdolność zmiany barwy w zależności od koloru dna, strona przylegająca do podłoża jest natomiast biaława i pozbawiona oczu. Skóra storni pokryta jest licznymi szorstkimi wyrostkami. Polska jest liderem w połowach tego gatunku na Bałtyku. Najmniejsze łowione i sprzedawane ryby powinny mieć powyżej 23 centymetrów długości. Gwarantuje to, że przynajmniej raz w życiu zdążyły odbyć rozród. W wodach podobszaru ICES 26, który obejmuje głównie Zatokę Gdańską, stornia jest objęta okresem ochronnym od 15.02 do 15.05.

Wędkarzom nie wolno złowić więcej niż 10 kg storni dziennie, rybacy takich limitów nie mają. Jej bałtyckie zasoby nie są stabilne, odnotowuje się ich znaczną, wieloletnią zmienność. Oprócz storni do sieci naszych rybaków trafiają także inne płastugi. Najczęściej są to gładzica i skarp, rzadziej zimnica czy nagład.

